

ZAMANIN

BEKÇİLERİ

GÖLGE

IV

MARIANNE

CURLEY

ZAMANIN BEKÇİLERİ

GÖLGE

MARIANNE CURLEY

Türkçeleştiren: Hasan Can Utku

ZAMANIN BEKÇİLERİ 4 - GÖLGE

© 2023, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2018, Marianne Curley

İlk baskı 2018 yılında, İngiltere’de *The Shadow - Guardians of Time* adı ile
MTC Services Pty Limited tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Marianne Curley
TÜRKÇELEŞTİREN: Hasan Can Utku
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Yağmur Yavaş
KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Kasım 2025 (1000 adet)

ISBN: 978-625-380-002-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz,
herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer
yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

Bu kitap, serinin hayranlarına adanmıştır.

Zamanın Bekçileri Anılan, Karanlık, Anahtar'ı okumuş herkes,
Gölge'ye, her şeyin yeniden başladığı yere hoş geldiniz!

Marianne Curley

Avustralya, Windsor'da doğdu. Kitapları, sekiz yaşındayken keşfetti. Okuduğu ilk kitap, Charles Dickens'ın *Oliver Twist*'ti. Okul hayatı boyunca en sevdiği yer kütüphane oldu.

“Zamanın Bekçileri” serisi Tudem Yayınları tarafından Türkçeye kazandırıldı. Yazar Avustralya'da yaşıyor ve ilköğrenlik için heyecan dolu kitaplar yazmayı sürdürüyor.

Karakterler

Zamanın Bekçileri

- Lorian** – Ölümsüz, üçüzlerin ilk doğanı, Zamanın Bekçileri'nin Lordu
- Dartemis** – Ölümsüz, Büyücü, üçüzlerin son doğanı, Zamanın Bekçileri'nin Lordu
- Arkarian** – Ebedî, Anılan, bir Ölümsüz'ün oğlu
- Matt** – Ölümsüz, Anılan, bir Ölümsüz'ün oğlu
- Jimmy** – Koruyucu, Sonsuz, Anılan, ailesini dünyada koruması için bir Ölümsüz tarafından görevlendirilmiş
- Shaun** – Anılan, Laura ile evli
- Ethan** – Anılan, Shaun ve Laura Roberts'ın oğlu
- Isabel** – Ebedî, Anılan, Şifacı
- Rochelle** – Anılan, eski bir Kralın kızı, Marduke tarafından öldürüldü
- Neriah** – Ölümsüz, Anılan, Marduke ve Aneliese'nin kızı
- Marcus** – Anılan, Angel Falls Lisesi öğretmeni
- Dillon** – Anılanların dostu
- Sera** – Anılan olacaktı, Shaun ve Laura Roberts'ın kızı, Marduke tarafından öldürüldü

Kraliyet Üyeleri – Mahkeme Heyeti

- Leydi Devine** – Sonsuz, Divinity Hanedanı, Çin ve Orta Doğu Bölgesi
- Lord Meridian** – Sonsuz, Kavanah Hanedanı, Avrupa Bölgesi
- Kraliçe Brystianne** – Sonsuz, Averil Hanedanı, Hindistan ve Endonezya Bölgesi
- Sir Syford** – Sonsuz, Syford Hanedanı, Kuzey Amerika Bölgesi

Leydi Elenna – Sonsuz, Isle Hanedanı, Güney Amerika Bölgesi

Lord Alexandon – Sonsuz, Criers Hanedanı, Rusya Bölgesi

Leydi Arabella – Sonsuz, Gökyüzü ve Su Hanedanı, Avustralya Bölgesi

Lord Penbarin – Sonsuz, Samartyne Hanedanı, Afrika Bölgesi

Kral Richard – Sonsuz, Veridian Hanedanı, Angel Falls Bölgesi

Kral Andrej – Criers Hanedanı'nın eski kralı

Kaos Tarikatı

Lathenia – Ölümsüz, üçüzlerin ikinci doğanı, Tarikatın Tanrıçası

Keziah – Sonsuz, Büyücü, Şifacı, Başdanışman

Jesilla – Ölümsüz, bir Kral ile Tanrıça'nın kızı, doğum hakkıyla Tarikatın lideri

Marduke – Sonsuz, Koruyucu'nun ilk haini

Bastian – Asker, Tanrıça tarafından sahiplenilmiş

Zander – Asker, Koruma, Pearl ile evli

Pearl – Asker, Koruma, Zander ile evli

Peter – Dillon'ın babası, Lathenia tarafından kurtarıldı, Tarikatın Danışmanı ve Mühendisi

*“Koruyucu için aslolan şey güvendir. Mantığı her zaman kolay
anlaşılamayan şeylere inanç duymaktır.”*

Rochelle Thallimar

Kehanet

Dünya özgürlüğüne kavuşmadan önce
Katledilen bir masumiyet çiçek açacak
Veridian antik şehrinin üzerindeki ormanın derinliklerinde
Dokuz kişi ortaya çıkacak
Bir kral hükmedecek
Ama önce, tertemiz kalbiyle bir lider uyanacak
Ve ruhu eski, yaşsız bir savaşçı
Zarafet ve öngörüyle yolu gösterecek
Dikkat! Dokuz kişi bir hainin geldiğini ve gittiğini görecektir
Ve ardından uzun ve acı dolu bir savaş başlayacak
Anılanlar birleşerek tek yürek olacak
Ama kuşku, aralarındaki uyumu bozacak
Bir soytarı koruyacak, bir şüpheli gölge düşürecek
Ve cesur yürekli genç bir savaşçı can verecek
Kimse zafer kazanmayacak, ta ki kayıp savaşçı geri dönene
Ve korkusuz olan, ışığın ve gücün rehberliğinde yolculuğunu
tamamlayana dek
Kulak verin! Son iki savaşçı hem felaket hem de huzur getirecek
Biri kuşunun içinden çıkacak
Diğeri kötülüğün tohumunu atacak
Biri zafer kazanırken diğeri ölüme kavuşacak

1. BÖLÜM

Ethan

Kimse göremez. Bunu benden başka kimse hissedemez. Sanki biri, ucu zehirli bir kılıçla kalbimi oymuş, göğsümde yumruk büyüklüğünde bir delik bırakmış. Zehir, kenarlarını aşındırarak deliği gitgide büyütürken boşluğun sancısı her geçen gün daha da ağırlaşıyor.

Rochelle'i özlüyor, ne yapacağımı bilemiyorum.

Gittiğini ve asla geri dönmeyeceğini kavramak o kadar keskin ki! Artık var olmadığını kabullenmeye çalışmak canımı acıtıyor. Nasıl mümkün olabilir bu? Bir saniye önce benimle konuşuyor, bana gülümsüyor, beni öpüyorken bir saniye sonra kollarımın arasında yığılıp kaldı.

Sürekli onu düşünüyorum. Neredeyse ulaşmak üzere olduğumuz şeyi... Rochelle yok ve artık, başka hiçbir şey de yok.

Sırtüstü yatıyordum; terli, darmadağın nevresimi bir tekmeyle yere fırlattım. Bu düşünce yığını, ciğerlerimin nefes almak için genişlemesine izin vermiyordu. Göğsüm çelik bir kafesin içine hapşolmuş gibiydi. Avuçlarımı kaburgalarımda gezdirdikçe kafesin daha da daraldığını hissediyordum. Böyle devam ederse sonunda soluk alamaz hâle gelecektim.

Onu düşünmekten nasıl vazgeçebilirdim? Bunu nasıl yapabiliirdim?

Tanrım! Onun artık yaşamadığını bilerek nasıl yaşayacaktım?

Tavana diktığım gözlerimi aşağı kaydırıp bacaklarımı zorla yatağımın kenarından sarkıttım. Kendimi yeniden yatağa bırakıp, bacaklarımı göğsüme kadar çekip kıvrılarak bütün gün uyuyabildim. Yalnızca uykudayken acım azalıyor. Ta ki rüya görene kadar... Dudaklarım titriyordu ve başımın düşmesine izin verip gözlerimi tekrar tavana diktim.

Hayır!

Kendimi zorlamalıyım. Çünkü yapacak bir işim var, bir yere gitmem gerekiyor. Bugün yaşamımın en kötü ikinci günü olacak.

Duş almalıyım, kalkıp banyoya yöneldim. Günlerdir yıkanmıyordum, annemle babam mutlu olacak. Ama hiç enerjim yoktu. Bacaklarım ağırdı, sanki tuğlalarla aşağı çekiliyordu. Sabunu almak için elimi kaldırdım, sabun bir beton kalıbı kadar ağırdı. Birkaç dakika sonra fayans yüzeyde aşağıya doğru kaydım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra boynum aşağı düştü ve iki büküm oldum. Sıcak su ensemin yakıyordu.

Rochelle için, ayağa kalkacak enerjiyi bulabildim.

En güzel siyah pantolonumu, beyaz gömleğimi ve ceketimi giydim. Yatağımın kenarına ilişip annemin muhtemelen ben duştayken bıraktığı siyah çorapları ayağıma geçirdim. Sonra da ayakka-bıları... Kravata baktım. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Bunu takmam ben, Rochelle'in de umursayacağını hiç sanmam. Elim bile sürmeden yatağımın üzerinde bıraktım.

Kapı tıklatıldı ve annem başını içeri uzattı. “Hazır mısın canım?”

“Evet anne, hazırım.” Sözcüklerim mekanikti. Böyle bir şeye hazır olmak mümkün müydü?

“Isabel aradı. Bizimle orada buluşacakmış, yanında da Ar-kar-ian diye biri olacakmış.”

“Arkarian geliyor muymuş?”

Annem başıyla onayladı. “Baban da senin kadar şaşırdı. Kim bu Ar-kar-ian?”

Yine titremeye başlayan alt dudağımı kemirdim. “Arkarian, Isabel’in erkek arkadaşı. Mavi saçlı.”

“Ne? Mavi saçlı mı?”

Odadan çıktım, annem de hemen koluma girdi. Arkarian’ın saç rengi hakkında konuşmak istemediğimi anlamasında bir sakınca yoktu. Neyse ki anlamıştı.

“Canım, şu an sana öyle görünmüyor olabilir ama inan ki her şey yoluna girecek.”

Yanılıyordu. Artık hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Derin bir soluk almaya çalıştım ama kafes, iyice daralmıştı.

Babam arabada bekliyordu. Beni görünce ön kapıyı açtı.

İlerleyeceğim yerde geri adım attım. Sonra bir adım daha... Her adımda ciğerlerim birazcık açılıyordu.

Annemle babam birbirlerine endişeyle baktılar. Babam sordu:

“Ethan, nereye gidiyorsun?”

Annem bana doğru yöneldi ama sonra durdu. Sanki daha fazla yaklaşırsa kaçacağımdan korkuyordu. Kaçacaktım fakat onun yapabileceği bir şey yüzünden değil.

“Fazla gecikmem,” dedim onlara ve biri beni durdurmaya kalkışmadan, ormana koştum, ağaçlardan kurtulana kadar da hiç durmadım. Uçurumun kıyısına vardığımı fark etmedim. Ayak uçları boşluğun kenarına gelince durdum ve Marduke kendi yüreğinin öcünü alıp benimkini doğradığından beri ilk kez, gerçek bir nefes aldım.

Çok aşağılarda Angel Falls Vadisi vardı. Bulunduğum mesafeden, kış sabahının pusu altında okyanusu güçlkle seçebiliyordum. Sağ tarafımda, vadinin üst kısmında şelaleler çağlıyor; sular taşlara çarparak vadi tabanında birikiyordu.

Bir zamanlar bu görüntüyü muhteşem bulurdum. Buraya gelmek, sakın ve sağduyulu düşünmemi sağlardı.

Oysa şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir anıdan başka...

O gün de Rochelle buraya koşmuştu. Eldivenlerini ellerinden burada sıyırılmış, uçurumdan aşağıya bırakmıştım, ellerimi tuttuğunda kalbim hızla çarpıyordu. O zümrüt rengi gözlerinin içine bakarak, dudaklarını burada öpmüştüm. Ağzı benimkinin içinde erirken yüreklerimiz bir olmuştu. Nihayet kavuşmuştuk ve onu bırakmaya asla niyetim yoktu.

Şimdiyse... Ona elveda demem gerekiyordu.

Yaşamı bu şekilde son bulmamalıydı.

Tanıştığımız günden beri onu seviyordum. Ben bunun farkında değildim ama kalbim farkındaydı. Oysa şimdi kalbim gitti. Yerinde hiçbir şey yok. Hiçliğin bu kadar ağır olabileceği, bu kadar acı verebileceği kimin aklına gelirdi ki?

Vadi gözlerimin önünde bulanıklaştı, dizlerimin üstüne çöktüm. İçimi taş a çeviren öfke ve mantık, neden bunların yaşandığına dair sorularıma hiçbir yanıt vermiyordu. Artık onsuz yaşamak zorundaydım. Başımı geriye attım, kollarımı göğ e doğru uzattım, avazım çıktığı kadar haykırdım; gökyüzüne, yeryüzüne, beni dinleyecek herkese:

“HAKSIZLIK BU!”

2. BÖLÜM

Jesilla

Karanlık, küçük bir mağaranın içinde oturur durumdaydım. Saçlarım, derim ve giysilerim kurumuş kandan kaskatı olmuştu. Taşların arasındaki küçük bir aralıktan sürünerek dışarı çıktığımda güneş tepedeydi, helikopterlerse gitmişti. Başımı kontrol edince herhangi bir yara, hatta en küçük bir şişlik bile olmadığını fark ettim.

Hemen eve gitmem gerekiyordu. Keziah ve Bastian beni bekliyor olmalıydı. Birlikte kayıplarımızı hesaplayacak, son yirmi dört saatin kargaşasından geriye ekipte kimlerin kaldığını anlayacaktık.

Bundan sonra bize ne olacağını hayal dahi edemiyordum. Annem, her şey demekti.

Dere uzak değildi. Hava soğuk olmasına rağmen, kana bulanmış kot pantolonumu çekip çıkardım. Siyah tişörtümü çıkarmadan derenin havadan da soğuk sularına daldım. Cildimden, saçlarımdan ve giysilerimden akan kanla suyun rengi bulanık bir pembeye döndü. Ama nihayetinde su işini yapmış, temizlemişti. Birkaç dakika sonra kıyıya çıkıp pantolonumu sıkarken, beni kimsenin gözetlemediğinden emin olmak için çevremi saran ormanı gözledim.

Koruyucu, temizlik işinde iyi iş çıkarmış. Ortalık sessiz, orman dingin, gökyüzü maviydi. Gökyüzünde herhangi bir helikopter yok. Rüzgârdan da bir iz kalmamış.

Uzun, kızıl, kıvrıkcık saçlarımı tutup sıktım, suyun fazlasını akıtıp başımın üzerinde topladım. Sonra da kotumu giydim. Ama uzun ince bacaklarım ıslakken bunu yapmak hiç de kolay olmadı.

Yukarıda bir tepe yükseliyordu. Bir yol bulma umuduyla oraya tırmandım. Geldiğimden beri arada bir araba sesleri duyuyordum. Yönümü belirler belirlemez, yer değiştirme gücümü kullanacaktım.

Derme çatma bir yolda yirmi dakika kadar yürüdükten sonra fırsat ayağıma geldi. Karşıma bir Angel Falls Lisesi tabelası çıktı. Artık nerede olduğumu bildiğime göre nereye gitmem gerektiğine odaklanarak yer değiştirme gücümü kullanabilirdim. Bu gücü annem bahşetmişti ve anında bir yerden başka bir yere ulaşmayı sağlıyordu. Gözlerimi kapatıp yolu zihnimde canlandırdım. Hemen ardından gözlerimi açtığımda oradaydım: Angel Falls'un yaşamaya müsait en yüksek dağının zirvesinde, evimin geniş arazisinin siyah bahçe kapısında...

Doğrudan içeri de girebilirdim ama savaşın, bizim için nasıl sonuçlandığından henüz emin değildim, görünmez sensörlerin hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Geniş garaj yolunun sonundaki büyük, beyaz eve doğru bir göz attım. Eğimli araziden en iyi şekilde faydalanarak tasarlanmış üç katlı bina; beton, çelik ve kırılmaz üç kat camdan inşa edilmişti. Dışarıdan bakıldığında, altında iki yüz askerin sürekli hazır beklediği altı katlı bir komuta merkezinin bulunduğu asla tahmin edilemezdi.

Kaçının hayatta olduğunu bilmiyordum.

Bu kapıdan en son girdiğimde savaş, annemin aleyhine dönmüştü ve annem, benim güvenliğimden sorumlu olan Zander ve Pearl'e, Volvo'yu almalarını ve beni dağın uzağındaki güvenli evlerden birine götürmelerini emretmişti.

Ama o plan da yolunda gitmedi:

Yolda arabaya kendi canavarlarımızdan biri çarptı. Çakıl taşı büyüklüğünde bir el bombasıyla yaralanmış canavar, araca çarpıp kaputun üzerine yuvarlandı ve meydana gelen patlama motoru da havaya uçurdu.

Aracımız mahvolunca görünmeden karanlık ormanın içine daldık, yola yaya devam ettik. Dağdan iniş yolunda, bakıcımızın evinin arka bahçesinde, yeraltı yerleşkemize giden gizli tünelin girişi bulunuyordu.

Ama ormanın ortasında bir yerde kendimizi saldırı altında bulduk.

Pearl elime bir tabanca tutuşturdu. “Yalnızca gerekirse kullan. Anladın mı Jesilla?”

“Anladım.”

“Güvenli eve yürüyerek ulaşamayız,” dedi bana. “Sen tüneli bulup karargâha geri dön. Biz Koruyucu’nun askerlerini senden uzak tutmaya çalışacağız. Evde görüşürüz.”

Silah sesleri, elektrik cızırtısı ve yanmış et kokusu arasında koşmaya başladım. Yolda annem durumumu sordu. Düşüncelerimle ona çarpışmayı gösterdim. Bana saklanacak güvenli bir yer bulmamı söyleyerek kardeşi Lorian’la düello hâlinde olduğunu bildirdi. Gerçi güçlerimi kullanmamam gerekiyordu ama yine de herhangi bir insanın çok ötesinde bir hızla koştum alana.

Ellerinde birer kılıç ve hançerle bir tepenin üzerindeydiler. Annemin dayımı yok edişinin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Bu yüzden ormanın hemen kenarına yakın, tüm tepeleri görebilen bir ağaca tırmandım. Ağacın tepesine yakın, sağlam bir dala oturup dizlerimi göğsüme çektim. Annemle dayımın kılıç sallarken bir yandan da sözlü atışmalarını izlemeye koyuldum.

Derken Lorian annemi köşeye sıkıştırdı. Bunu hiç beklemiyordum, annemin kılıcı bulunduğum yöne doğru savrulurken soluğum kesildi. Annem kılıcının ardından bakarken ağacın üzerinde olduğumu fark etti. Lorian ise onun bu bir anlık dalgınlığından yararlanarak kılıcını göğsüne sapladı.

Annemin gözleri şok içinde yuvalarından fırlamıştı. Ölümçül bir yara aldığını anlayarak gözlerini yumdu ve Lorian çekip gitti. Annemse hâlâ hançeri tutmakta olan elini havaya kaldırıp kendisini duyacağını bildiği kardeşinin adını fısıldadı. Dayım ona dönünce de hançeri tüm gücüyle onun boğazına doğru fırlattı.

ZAMANIN BEKÇİLERİ GÖLGE

"Eğer insan soyu tükenmek istemiyorsa daha büyük bir amaç uğruna, bazı fedakârlıkları kabul etmek zorunda. Düzen'in önderi olarak da, yeryüzünü kurtarmak için zor kararları almak bana düşüyordu."

Ödüllü seri *Zamanın Bekçileri*'nin dördüncü ve final kitabında savaş bitmiş, zafer kazanılmış, Kehanet gerçekleşmiştir. Ancak Lathenia'nın ölümünden kendini sorumlu tutan kızı Jesilla, annesinin intikamını alacağına ve onun dünyaya hükmetme arzusunu gerçekleştireceğine yemin eder. Kaos Düzeni'ni toparlar ve korkunç planı uygulamak için harekete geçer.

İnsan soyunun aşırı nüfus artışıyla dünyanın sınırlı kaynaklarını yok ettiğini ileri sürerek kitlesel katliamlar hayal eden bu insanlık dışı plana Anılanlar dur diyebilecek midir?

Türkçeleştiren: Hasan Can Utku

ISBN: 978-625-380-002-4

9 786253 800024

tudem.com

tudemyayingrubu